

Marsikateri kos zemlje, ki daje le malo ali nobenega dobička, lahko bi se obsadil z akacijo.

Kako streči travnikom.

Za travnike je treba skrbeti ravno tako, kakor za polja. Potrebujejo pa travniki razne postrežbe. Morajo se napajati in ako so močvirni, drenirati ali razvodeniti, morajo se gnojiti, posevati z žlahtnimi travnimi semeni, povlačevati. Katero opravilo da je temu ali onemu travniku potrebno, to se vé, da mora se soditi po legi travnikov, zemlji itd.

Napajanje travnikov se je gospodarjem že priljubilo, ter se goji, kjer koli se da. Včasih pa imajo travniki več vode, kakor jim je ugodno. Zamore sicer trava več vode prenašati, kakor vsaka druga rastlina, vendar pa tudi njo lahko zaduši preobilna voda. Posebno škodljiva je travniku stoječa voda, katera se nima nikamor odtekati. Ako ne kaže drenirati, izkopljejo naj se primerni jarki, ki bodo odvajali vodo. Morebiti je zastajanje vode kriv neraven svet, t. j. da so na travniku griči in jame. Naravno je, da se voda odteka iz gričev v jame. V tem slučaju se lahko pomaga s tem, da se jame napolnijo z griči. Pri tem poslu pa se mora paziti, da pride dobra zemlja na vrh. Najugodnejši čas za taka dela je rana pomlad, da se potem more še zarasti odkopana zemlja.

Na gnojenje travnikov pa se dosehdob ni oziralo dovolj. Gnojiti se morajo travniki redno ob svojih časih. Gnoj je lahko navadni, t. j. gnojnica, hlevski gnoj, kompost, pepel, ali pa tudi umetni gnoj. Bližnje travnike lahko gnojiš z gnojnico, bolj oddaljene pa morebiti s kompostom ali pepelom. Kjer so travniki v dolini pod hlevi, tam se gnojnica sama odteka, in vsak gospodar skrbi za to, da dobi korist od tega ves travnik. Voziti mora se gnoj na travnike pozno na jesen ali začetkom zime. Raztrosi gnoj ali kompost kmalu, da se snovi v gnoji hranjene črez zimo razstavijo, ter da se enakomerno vlezejo v zemljo, in rastlinam pridejo v prid koj, ko se rast zbudi spomladi.

Ne opuščaj tudi posevanja. Kakor vsaka druga rastlina, tako se izrodi tudi trava. Zato jo moraš nadomestiti z dobrimi travnimi semeni.

Tudi na povlačenje ne smeš pozabiti. Imajo sicer gospodarji navado, da vsako pomlad travnike trebijo z grabljami. To sicer zadostuje, da se krtovine razmečejo, listje, klinčevje itd. odstrani. Ali treba je tudi, da se zemlja prerahlja. Z grabljami pa se to ne stori. V to služi brana. V 1. številu „Slov. Gosp.“ letošnjega leta imaš popis take brane. Brana izruje mah in gobe, ki dušijo travo, odpira pot v zemljo zraku, na katerem se razvijajo snovi rasti potrebne.

Kako ravnati z mladimi drevesi, ki ne raste.

Pogosto se vidi, da mlada drevesa, ko so se vsadila, ne morejo rasti ter po več let le komaj kak list nastave, k večjemu nekaj kratkih mladice. Od več strani se priporoča izkopati taka drevesca, na novo obrezati jim korenine, ter jih zopet vsaditi. Navadno se pa to le ne zgodi. Posesnik ne pričakuje od takega ravnanja nobenega uspeha, ter pusti drevo tako dolgo, da se posuši popolnoma.

Neki posestnik na Virtemberškem pa je poskusil omenjeno zdravilo, ter se je prepričal, da pomaga. Vsadil je v jeseni l. 1884 več drevesc. Večina izmed njih je veselo rasla; nekatera drevesa so imela že prvo leto 60—80 centimetrov dolge mladice. Eno hruščavo drevesce pa je poginilo v dveh letih samo nekaj ubogih listekov, pa nobenih mladice. Škorja se je tudi že začela sušiti na nekaterih mestih. Jeseni 1886 pa izkoplje drevo in na njegovo mesto vsadi drugo. Pregleduje izkopano drevo, da bi izpoznal, zakaj ni raslo. Zdaj vidi, da so vse večje korenine nagnjite. Rasle pa korenine niso skoraj nič. Zavreči noče drevesa, ampak hoče napraviti ž njim poskus. Obreže korenine, da jih očisti prhline, ter vsadi drevo na vrt. Bilo je zelo suho. Nihče ni mnogo drevesa zalival, niti mu privoščil kake druge postrežbe. Vendar pa je začelo poganjati na deblu in v vrhu nove mladike. Ker mu ni kazalo drevesa pustiti na vrtu, ga zopet izkoplje in vidi kako so prirasli iz obrezanih korenin celi šopki novih tenkih koreninic. Te bile bi drugo leto še bolj napredovale, da ni drevesa izkopal.

Svetuje se torej vsakemu, naj drevo, ki se od kraja klaverno obnaša, izkoplje in to koj spomladi ali pa potem, ko je že eno leto staro, in naj mu obreže korenine, ter potem zopet vsadi.

Bučele.

(Konec.)

Na dalje rabijo bučele cvetni prah, katerega na cvetlicah nabirajo, in vodo, s katero si žejo svojo gasijo in mehčajo strd. Kadar je suša jih mnogo utone.

VIII. Bivališče. — Roparice: Divje bučele živé po gozdih v velikih drevesnih duplinah. Tje rade tudi večkrat domače bučele pobegnejo. Po izgledu teh dupelj so nekdaj narejali jednako bivališče, ko so jih udomačili. Še dandanes imajo takšne panje na Ruskem, Laškem in Poljskem, kjer so pravi prijatelji bučelicam. — V mirno bivališče skrbljivim bučelicam pa pridrne v časi — roparice; ki niso kako posebno plemo, nego je možno, da se vsaki panj poda na rop, ako bučele njegove nezavarovane strdi najdejo. Lahko pa se od drugih